

[Glistrup.]

sinde burde være indført, og som jo kun kom igennem, fordi venstre gav dette klare løfte om indkomstskattelettelsen på 10 mia kr., som man så senere gik hen og stemte imod.

Det er jo forstemmende at høre det, der er socialdemokratiets argumentation i denne sag, nemlig at man ikke kan være med til, selv om det vil bekæmpe arbejdsløshed vedrørende et fircifret antal mennesker, selv om det vil gavne valutaindtjeningen, af hensyn til den finanspolitiske situation at afskaffe denne afgift. Vi har det indtryk, at socialdemokratiet kun vil være med til at afskaffe arbejdsløshed, hvis man kan gøre det på den måde, at man kanalisere noget mere ind over de offentlige kasser, sådan at man både får nogle indtægter og nogle udgifter for det offentlige, men det er bestemt ikke den måde, hvorpå man bør bekæmpe arbejdsløsheden. Det bør gøres ved, at det offentlige simpelt hen indskrænker sin aktivitet og lader erhvervene få lov til at udfolde sig frit.

Den finanspolitiske begrundelse er efter al sandsynlighed meget hul. Jeg har nok bemærket, at man i det finanslovsforslag, som blev vedtaget her lige før påske, regner med 190 mill. kr. i indtægt på afgiften, men allerede i de oplysninger, der er givet til skatte- og afgiftsudvalget, er ministeren for skatter og afgifter jo inde på, at der nok må ske nogen reduktion i dette provenuskøn. Jeg kan oplyse, at branchen på forespørgsel under udvalgets behandlinger har sagt, at man mener, at det tal, som skatteministeren og finansministeren har oplyst, er mere end dobbelt så stort i forhold til det, der kan indbringes under de vanskelige vilkår, man giver branchen. Altså med andre ord er provenuet mindre end 95 mill. kr., og for de penges skyld vil man altså fra socialdemokratiets side smide nogle tusinde mennesker ud i arbejdsløshed, vil man forværre landets valutaisituation yderligere.

Jeg håber, at socialdemokratiet vil omsinde sig ved den udvalgsbehandling, der forhåbentlig nu vil finde sted mellem anden og tredje behandling af dette lovforslag.

Gudme (RV):

Jeg skal i al korthed anbefale, at man ved anden behandling såvel som senere ved tredje behandling stemmer imod det frem-

satte forslag om ophævelsen af afgiften, og jeg kan som argumentation henvise til, hvad vi tidligere har haft lejlighed til at sige om de gentagne forslag, som hr. Glistrup m. fl. har fremsat om afgiftens ophævelse.

Vi fandt, at på den måde, denne afgift blev gennemført i maj i fjor, hvor man i stedet for at have en ophørende, havde en vedvarende afgift af en vis skånsom størrelse, var der tale om noget, der naturligvis er en byrde, men på den anden side en byrde af en sådan karakter, at den var forsvarlig. Vi fandt, at det i hvert fald på nuværende tidspunkt, hvor vi har brug for besparelser, og hvor vi har brug for at holde igen over for udgifter, er naturligt ikke at foretage en ophævelse af en afgift, som branchen, selv om den ømmer sig, dog alligevel har vist sig i stand til at leve med.

Når vi så hører hr. Glistrups argumentation og de beklagelser, der er over den uro, som han mener at kunne spore både i branchen og hos befolkningen i anledning først af afgiftens pålæg og senere af de gentagne tilløb til, at den skal ophæves, så synes jeg, at hr. Glistrups ageren i nogen grad minder om forbryderen, der kredser om gerningsstedet. Forholdet er jo, trods det at vi får alle de mange forklaringer på, at man følte sig snydt og bedraget af venstre og andre, til syvende og sidst, at fremskridtspartiet var med til at gennemføre denne afgift i maj i fjor og vel med gennemførelsen også med til at udforme den på en sådan måde, som vi andre og derved også fremskridtspartiet dengang fandt forsvarlig. Forholdet er endvidere det, at den uro, der er skabt inden for branchen og inden for forbrugerkredsen, da først og fremmest er skabt af fremskridtspartiets gentagne tilløb til at få afgiften ophævet, først i efteråret 1974 og nu i foråret 1975.

Nu kan jeg forstå, at denne uro skal holdes lidt længere ved lige ved en udvalgsbehandling imellem anden og tredje behandling, og det skal vi naturligvis ikke modsætte os, men jeg tror i virkeligheden, at vi trænger til meget snart at komme til en afstemning om denne sag, således at vi definitivt kan få fastslået, at denne afgift altså har et flertal i folketinget bag ved sig, og at der ikke mere er grundlag for at vække uro på dette område, hverken i almindelig agitatorisk øjemed eller for at vælte en regering,